vèn su la nòt židiosa
tacolènta come raŝa
e ‘l vent för par el pòrtec’
el smòrza ‘l lumesìn

giamài vesìn da ‘n pèz
el giasegàva tèndro
falìva tebia e dólcia
dedré da le coltrine

l’enluminava i paši
al mè vegiar smanióš
compagn de nòt pu lònghe
careza al sol che léva

ma adès pazièn t el pòlsa
sota ‘n gabàn de néo
e ‘l ultim sgiànz, stanžéle
l’è stà ‘n sbrusór pù fiš

la nòt l’è ‘n pöc pu gréva
coi vedri ‘ncor smorzadi
e sora ‘l mont en bòzol
me cuna al sòn che vèn

da dént, dal mè scolóbi
susùr che vèn dal cör:
ti spèteme su l’us
che ‘n fior g’avrò ‘ndé man

ma ‘ntant

ti spèteme su l’us

la luna tase

Giuliano

Ad un amica, Isabella, per la perdita improvvisa della sua mamma